

МОЯ СІМ'Я

СТОРИНКА ДЛЯ
МАТУСЬ І ТАТУСІВ
У ПОМІЧ

ВІЗЬМІТЬ ДО УВАГИ

ПОРАДИ ЖІНОК ЗА 60 МОЛОДИМ ЖІНКАМ

- Живіть справжньою миттю.
- Знайдіть своє хобі. Воно буде рятувати вас від рутини і буденних справ.
- Завжди будьте чесними з собою. Це важко, але це завжди буде грати вам на руку.
- Забудьте про вікові стереотипи в суспільстві.
- Не турбуйтеся про те, що стаєте старші, - турбуйтеся про те, щоб не бути нудною.
- Старість трапляється з усіма – неважливо, боїмося ми її, чи ні. Просто живіть!
- Не витрачайте гроші на взуття: чоловіки все одно не дивляться на взуття – вони дивляться на ваші коліна.
- Не збирайте мотлох. Позбавляйтеся від всього непотрібного.
- Дорожіть простими речами і не ускладнюйте собі життя.
- Любіть широко і безкорисливо.
- Співчувайте не тільки іншим, але й собі.
- Робіть більше фотографій. Деякі люди підуть з вашого життя, а фотографії залишаться назавжди.
- Вчіться прощати.
- Відпускайте гнів і образи, залишайте в пам'яті лише позитивні емоції.
- Контролюйте коло близьких друзів, не впускайте туди зайвих людей. Це важливо.
- Цінуйте свою сім'ю. Вона завжди буде поруч, завжди допоможе, що б не трапалося.
- Як можна частіше говоріть своїм близьким, що ви їх любите.
- Не витрачайте час на переживання про речі, які ви не в силах змінити.
- Розривайте погані відносини: ви не зможете помінати і зробити людину іншою.
- Не кажіть про себе погано. І навіть не думайте.
- Вчіться ставитися до себе з самоіронією. Не сприймайте завжди все близько до серця.
- Не прагніть до досконалості. Будьте унікальні.
- Дозвольте своїй дитині іноді побути вашим учителем.
- Ніколи не дозволяйте страху взяти гору.
- Цінуйте позитивні аспекти старіння: з кожним роком у вас все менше відповідальності і більше свободи.
- Не бійтеся, на сьомому десятку все буде добре.

ПРИСЛУХАЙТЕСЬ

ЯКЩО ТИ НАРІКАЄШ НА ЖИТТЯ

*Якщо ти нарікаєш на життя,
Тобі здається, що усе погано,
Згадай – на цьому світі є дитя,
Яке ніколи не побачить маму.
Можливо, ти сумуєш щохвилини,
Тебе тривожать болісні думки?
Згадай, що десь на світі є людина,
Яка живе без ніг або руки.
Якщо тобі буває часом важко,
Дірялять душу сірі почуття,
Згадай, що десь дитина, наче пташка,
В важкій хворобі б'ється за життя.*

*Якщо буває лінки щось робити,
Тоді лише задумайся на мить –
Хтось все життя лиш мріє говорити,
Комусь цей світ побачити кортить.
Якщо тебе заманює спокуса,
Щоб нарікати марно на життя,
Згадай тоді розп'ятого Ісуса,
Його страждання, біль і співчуття.
Якщо тебе обурюють проблеми,
Тоді подумай щиро, без вагань,
Скільки людей випрошують у неба
Хоча би день прожити без страждань?*

Руслана ДУДИЧ

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ...

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ТЕЩУ

- В одному з індіанських племен з моменту заручин дочки і до своєї смерті теща не розмовляє зі своїм зятем і навіть не дивиться йому в очі.
- У деяких племенах, які населяли територію сучасної Америки, зять не міг ні заговорити, ні підійти до тещі без дозволу. Заборонено було навіть торкатися до її речей. Теща, у свою чергу, так само не могла втручатися у справи зятя.
- У Колумбії є звичай, згідно з яким теща присутня при першій шлюбній ночі молодих.
- Саме завдяки тещі В. Рентген відкрив свої промені. Він, забувши вимкнути один зі своїх пристроїв, пішов спати. Через годину його розбудила теща і розповіла, що коли вона проходила повз кабінет, побачила світло щілину в дверях. В. Рентген пішов подивитися і виявив, що екран світиться ще невідомим на той момент промінням. Далі воно отримало назву «рентгенівські промені».
- Тещин міст – народна назва «величезного» пішохідного моста в Одесі. За однією з версій, його побудували спеціально для секретаря партії М.С. Синиці, щоб той ходив у гості до тещі короткою дорогою.
- 82% чоловіків вважають свої відносини з тещею хорошими, а 26% жінок ображаються на своїх мам за те, що вони намагаються розвести їх із чоловіком і лізуть у справи дочок. Тещі або свекрухи люблять втручатися в сімейне життя своїх чад, що стає причиною 14% розлучень.
- Одного разу Юрій Нікулін під час виступу, взявши в руки мегафон, оголосив перехожим: кожному, у кого зараз є з собою фотографія тещі, він тут же, на місці, вручить чималу суму грошей. Приз так ніхто і не отримав... не було ні в кого фото тещі з собою.

ПРИТЧА

БРАТ І СЕСТРА

У багатого брата була бідна сестра. Вона жила тим, що продавала молоко і овочі з городу. Влітку жінка торгувала грибами і ягодами, а взимку жила на те, що вдалося зібрати в теплу пору року. Брат соромився сестри і ніколи не кликав її до себе в місто, а тим більше у свій багатий і розкішний будинок, але сестра ніколи не тримала образ на нього і весь час, за будь-якої можливості, передавала йому, а також його сім'ї гостинці, які приготувала своїми руками.

Вона ніколи і нічого не просила у брата. Завжди ставилася до нього з розумінням і повагою. У неї був маленький, непоказний будиночок, невелика земельна ділянка і деяка живність на хазяйському дворі.

Минуло багато років... Одного разу у брата все пропало – підвели партнери по бізнесу, дружина пішла до іншого, син став наркомагом, квартиру відібрали за борги. Тут-то і згадав брат про свою рідну сестру та поїхав у село.

А у сестри чотири корови хвостами махають, свиней без ліку, машина старенька в гаражі – на ній возять продукцію в місто; двоє дітей в інститутах навчається, а на стіл накрила, то в брата очі розбігалися – все своє, смачне і свіже.

Соромно братові стало... Став він просити вибачення у сестри. Вона не сердилась. Показала йому його ліжко, дала вила в руки і запросила до роботи.

Мораль: не плюй на землю, яка тебе народила, не відвертайся від крові, яка для тебе рідна!

БАГАТОДІТНІ

СВІТЛАНА ТА ОЛЕКСАНДР АВРАМУКИ СІМОХ ДІТЕЙ НАРОДИЛИ ТА ЗА ОДИН РІК АЖ ТРЬОМ ВЕСІЛЛЯ ЗРОБИЛИ

Світлана та Олександр Аврамуки із Сільця 1 травня відзначили 30-у річницю подружнього життя – «перлинне» весілля, згодом, 14 травня, святкували 50-ліття господині, мамі, дружини і доброї, чуйної бабусі Світлани Севастянівни. Зараз уся велика родина Аврамуків тихо радіє і чекає поповнення – при надії одна з невісток.

Світлану та Олександра Аврамуків у Сільці ні з ким не сплутаєш, бо вони, як ті бджілки, старіються, працюють, дітей на ноги піднімають, внуків допомагають рости. А поспав Бог Аврамукам аж сім дітей.

У далекому 1987 році поєднали серця сусіди через поле – юні Світлана та Олександр, помаленьку стали на своє господарство збиратися. Жінка розповідає, що перекупили у брата хату, планували, що з часом збудують більшу, але так у них і не вийшло. Були нагальніші проблеми, які треба було вирішувати. А зараз і не шкодують, бо, як є любов у сім'ї, то місця всім вистачить.

У 1988 році народився їхній первісток Богдан. Через два роки Олександр, знову через два – Сергій, ще через два Ангеліна, через чотири Оля, через шість – Катя і знову через два Володимир. Тож, коли на світ з'явився найменшенький Вова, найстаршому Богданові було вже вісімнадцять років. Отак і жила сім'я. Старші діти мен-

потім у Богдана – 19 травня. А за два роки і майбутній зять, наречений Ангеліні Микола, попросив у Світлани та Олександра руку і серце їхньої дочки. Тож четверте весілля відгуляли вже 4 жовтня 2015 року.

А коли дітям весілля справили, за рік-другий внуки з'явилися. Зараз усі три сини живуть у Сільці, але окремо від батьків. Ангеліна – на одному обійсті з батьками. Вони перейшли у літню кухню, в якій донедавна мешкала бабуся. Ось уже рік минує, як вона померла.

На подвір'ї в Аврамуків дуже гамірно. Щебечуть і граються дітки, і хоч вони двоюрідні, а якщо точніше – малолітні дядьки і тітки з племінниками, та складається враження, що всі вони – одна велика вічно молода сім'я. А молода доти, поки дитячий гомін лунає у господі.

Світлана жартома розповідає, що коли до їхньої хати на свята сходяться всі діти, то одного стола вже не вистачає. І радіє жінка цьому. А й справді, батьки, четверо дітей із сім'ями та ще троє неодружених дітей! Донька Ангеліна перелічує всіх від найстаршого до найменшого: Богдан з дружиною Оксаною, сином Димитром, Олександр з дружиною Світланою (до речі, ця пара «продублювала» батьків, яких теж зветь Олександр та Світлана) і донечкою Нікою, Сергій з дружиною Наталією і дітьми Артемом та Златою, Ангеліна з чоловіком Миколою і сином Дем'яном та меншою Оля, Катя і Володимир. Разом із батьками 18 осіб! Весь цей рід пішов від Олександра і Світлани. Тож недарма Указом тодішнього Президента України Віктора Януковича від 4 листопада 2011 року Світлані Авра-

мук присвоїли почесне звання «Мати-героїня» за материнську самовідданість, народження і зразкове виховання семи дітей, забезпечення умов для всебічного їх розвитку.

Нещодавно, коли Світлана Севастянівна відзначала 50-ліття, був привід зібратися не лише дітям, але й братам-сестрам, родичам, сватам, сусідам, щоб привітати ювілярку. І хоч мама не хотіла святкувати цей день, але наполягли... невістки. Вони, каже жінка, самі все й організували. Самі святкову залу оформили, наїдків наготували усяких, ще й тортом дивовижним порадували.

Світлана Аврамук зі сльозами на очах дякує Богові, що допоміг виростити дітей саме такими. Вони прості, не досягли великих висот, але старіються, хто як може, працюють, як виходить, на свої хліби спинаються. Батьки ж намагаються, чим можуть, допомагати. Не натішитися подружжя Аврамуків невістками і зятем. Хоч і прийшли вони у їхню сім'ю з Жирич, Поступеля, Гірич і Луцька, але обійстя Аврамуків ста-

ло їм рідним. У різний час всі вони жили в невістках, у приймах, але спільну мову із другими батьками знаходили. Не чули в селі ні сварок, ні скандалів між ними. І зараз, коли живуть окремо від батьків, нерідко до них за порадою та підтримкою приходять.

Світлана Севастянівна каже, що в їхній хаті ніколи не буває тихо і, напевно, ніколи й не буде. Бо як тільки діти виростили, внуками тішаться дідуся і бабуся. А коли нікого вдома немає, то тиша Олександра і Світлану бентежить. Не звикли вони до такого.

Ще одне, що об'єднує родину Аврамуків, – це щира пісня. Співають усі – від батька й матері до найменшого сина Володимира. Батько Олександр самотужки навчився грати на баяні і до цих пір із піснею йде по житті. Особливо прикипіли до музики сини Олександр та Сергій, бо ще школярами випросили батьків навчатися у музичній школі в Ратному. А це й не дивно, адже там і співає, мама і донька Катя співають у церковній в

Сільці, школярі Катя та Володимир – постійні учасники районного пісенного конкурсу «Срібні дзвіночки». Богдан грає на гітарі, Сергій – на баяні, а Олександр побив усі рекорди – на акордеоні, баяні, гармошці та фортепіано. Тож якби зібрати всіх Аврамуків в один колектив, то, напевно, вийшов би повноцінний ансамбль.

Спілкуватися з родиною Аврамуків – одне задоволення. Вони – прості, світлі, щирі й добрі люди. Кожен зі своїм характером, манерами, але головне, що скільки б їх не було, як би важко в житті не довелось, вони беруть від життя тільки позитив і обов'язково тримаються в купочці, разом. Діти усім, що мають, завдячують батькам, які народили, ночей не доспали, у самотійне життя випроводжали, та й зараз просять у Бога для діток і внуків одного – здоров'я – та дбають про те, щоб вони були добрими людьми.

Марія ЛЯХ

с. Сільце